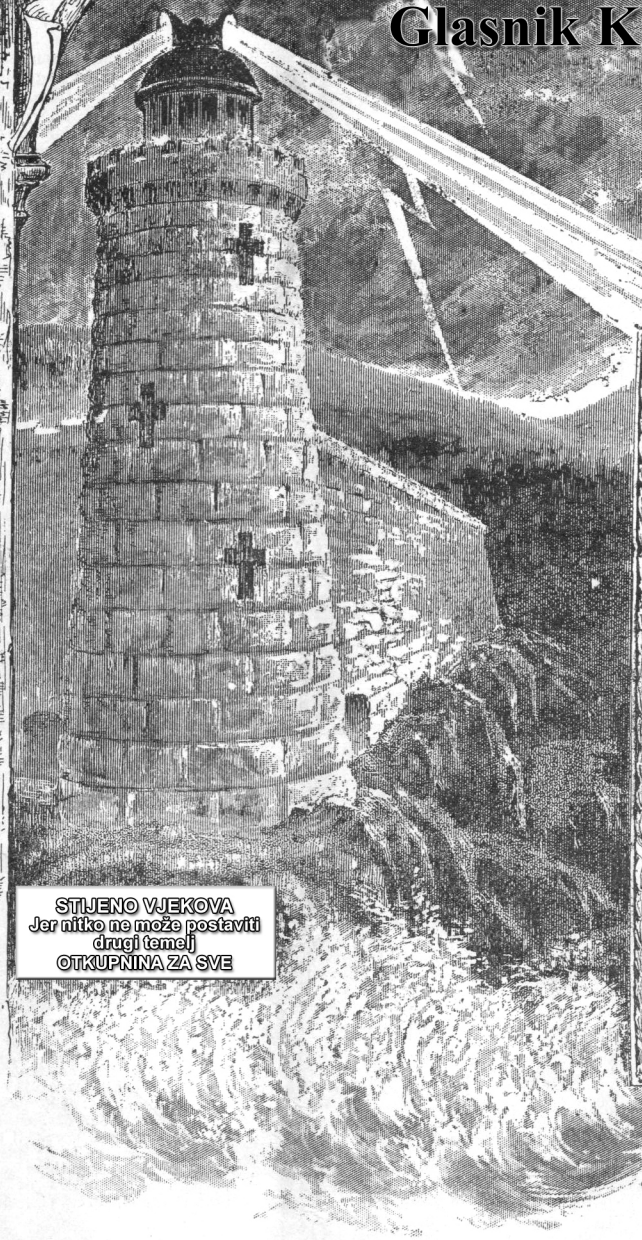
Stražarska Kula

i

Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

„Stražaru, što je u pogledu noći?"

„Jutro dolazi, a i noć!" (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII | 1. VELJAČA, 1902 | BROJ 3

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule 37

Sumorna perspektiva 37

„Crkvena opasnost – izgubljeno tlo pod nogama" 37

Voda ponovno teče u Siloamu 37

Izgledi cionizma kako ih vidi N. Y. Tribune 37

Cionizam sa stajališta književnog Židova 37

Božja poruka o miru 38

Riječ Božja naša duhovna hrana 39

Ispravno prihvaćeno progonstvo 40

Odlučnost u izgradnji karaktera 43

Đakon Stjepan, kršćanski mučenik 46

Zanimljiva pisma 48

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren." (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja," koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje." On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine," i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke" su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve." (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena." (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerili smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM" ŽIVOG BOGA – njegova „građevina„ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen" ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja", „izabranog i dragocjenog" bude bio spreman,Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve" i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*" u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest", biti „sudionikom božanske prirode", i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Pogledi sa Stražarske kule

Sumorna perspektiva

Predsjednik Eliot sa Sveučilišta Harvard ima prilično sumoran pogled na budućnost. Kaže da „crkve, sudovi i zakonodavna tijela sada imaju manje poštovanja i utjecaja nego prije trideset godina". Smatra da se crkva srozala na poetske općenitosti ili ritualistički sjaj. U pravosuđu primjećuje pad osobnih zasluga i javnog ugleda. „Zakonodavna tijela", kaže predsjednik Harvarda, „pala su u popularni prezir." No, koliko god sve to bilo sumorno, on ne gubi nadu u svoju zemlju. Dok su godine nanosile slojeve crne boje na vjerske institucije, na suce naših sudova i na zakonodavce, još uvijek postoji jedna zraka svjetla koja se probija kroz tamu. Jer, u međuvremenu, škola je postala moćnija, „a obrazovanje je jedini kanal za promicanje inteligencije i pravednosti koja je ojačala u posljednjih pola stoljeća".

„Crkvena opasnost – izgubljeno tlo pod nogama"

Dr. George C. Lorimer, poznati bostonski propovjednik, sada pastor baptističke crkve na Madison Avenue, kaže da je protestantska crkva u opasnosti, da opasnosti dolaze iznutra, a ne izvana, i da crkva gubi utjecaj na inteligentno razmišljanje. U svojoj nedjeljnoj propovijedi rekao je:

„S vremena na vrijeme izgovaraju se određene stvari koje odaju nelagodan osjećaj u vezi s budućom stabilnošću i nadmoći protestantizma. Ali što god se reklo o sumornim izgledima, to nije zbog, kako mnogi misle, neprijateljstva rimokatolicizma. Papinstvo ima svoje vlastite probleme.

„Sadašnje opasnosti naše vjere nisu prvenstveno izvana. One dolaze iznutra i slične su onima koje su ugrožavale položaj i korisnost galacijske crkve.

„Rimokatolicizam je dogmatičan. On je izišao na čelo kao branitelj Biblije protiv destruktivnih kritičara i kao branitelj svetih misterija protiv naturalizma racionalista, dok smo mi upali u jeftinu i besposlenu modu omalovažavanja doktrine; i ne vidimo da, kako se udaljavamo od theologia sacra, gubimo utjecaj na inteligentno razmišljanje.

„Dodatna opasnost proizlazi iz sadašnjeg duha protestantizma. Opasnost je u tome da bi pravi kršćani mogli poželjeti učiniti svoje crkve centrima društvenog utjecaja, a ne izvorima regenerirajuće moći. Protestantizam danas pati od svjetovnosti. Smanjene skupštine i osiromašene riznice drugi su znakovi opasnosti." – N. Y. Journal.

Voda ponovno teče u Siloamu

„Više od deset godina bazen Siloam bio je samo ime. Posjetitelji Palestine koji su posljednjih godina vidjeli ovo povijesno mjesto otkrili su da su njegove ljekovite vode nestale. Nedavno su vode Siloama ponovno potekle, što je izazvalo veliko veselje u Svetoj zemlji. Čini se da je Jeruzalem u posljednje vrijeme posebno oskudijevao vodom, pa je nekim stanovnicima Siloama palo na pamet pokušati otkriti je li izvor koji je nekada opskrbljivao bazen zaista presušio. Tone nagomilanog smeća su očišćene, i nakon otprilike mjesec dana rada izvor je pronađen. Iza nekih srušenih stijena iskopali su stari akvadukt koji je vodio u dolinu Cedron, i u taj je akvadukt godinama tekla i gubila se prekrasna, hladna, bistra voda."

Izgledi cionizma kako ih vidi N. Y. Tribune

„Ima li cionistički pokret ikakve izglede za postizanje svog cilja?

„Vrlo malo. Čini se da je prezirna ravnodušnost intelektualaca i bogatih među Židovima dovoljna da brzo raspr̀i san njihovih suvjernika o povratku u Obećanu zemlju. Potonji, naravno, imaju u svoju korist veći broj i vjeru, ali protiv njih su racionalisti, za koje je pravi Mesija Francuska revolucija koja im je donijela emancipaciju; razboritost rabina, koji proglašavaju da od sada Židovi nemaju druge zemlje osim one u kojoj su rođeni (izjava velikih rabina Francuske, Engleske, Austrije i Mađarske na Kongresu u Baselu 1897.); trgovci novcem, bez kojih se ništa ne može učiniti, a koji nisu voljni zamijeniti svoje banke, svoje industrije, svoje palače za neplodno i siromašno tlo Palestine; političari, za koje je integritet Osmanskog Carstva postao dogma, i koji ne bi dopustili da židovska država nastane usred sultanovih azijskih posjeda. Sve te sile modernog svijeta – racionalizam, bogatstvo, politika – stoje na putu onim prostodušnim, pobožnim dušama koje ustraju u nastojanju da otkupe Izrael, koje sanjaju o hramu drugačijem od burze i koje žude za Obećanom zemljom sa svim žarom Židova iz babilonskog sužanjstva."

Upravo tako! Svjetovna mudrost ne uspijeva razaznati neke stvari čak i dok se događaju. Stražarska kula i Svanuća ukazali su na sadašnji cionistički pokret iz Božje Riječi mnogo prije nego što su njegovi osnivači pomislili na to. Još od 1878. godine, kada je Izraelov „dvostruki" kazneni period istekao, zemlja se priprema za narod, a narod za zemlju. U Božje pravo vrijeme, i to uskoro, oni će se spojiti. U međuvremenu, progonstva u raznim zemljama poticaji su, „štap" njihovog Pastira, da ih probude i usmjere njihova srca prema obećanjima čiji su nasljednici. – Rimljanima 11:26-29.

Cionizam sa stajališta književnog Židova

Uredniku *N. Y. Journala*:

Nisam prorok, ali svakako mi se čini da bez cionističkog pokreta i bez progona izvana, izolirane židovske zajednice nemaju dovoljno sjemena trajnosti u svijetu čija je civilizacija već izgrađena na linijama

Starog zavjeta. Nažalost, progonstvo je još uvijek prisutno, posebno u Rusiji i Rumunjskoj, a na sreću, cionizam postiže velike uspjehe. Godina 1901. bit će zapamćena kao godina u kojoj je vladar Palestine – sultan Turske – primio dr. Herzla, i završit će karakteristično s petim Cionističkim kongresom. Svaki kongres pokazuje porast entuzijazma i izgleda za ono što se prije pet godina činilo kao luda vizija sanjara iz geta. Udarajući na rasnu žicu, dr. Herzl je pogodio onu koja najviše odjekuje, i nema sumnje da bratstvo Izraela sadrži elemente političke sile. Kada čak i Amerika počinje isključivati židovske emigrante, neće biti mjesta za njihov korak osim Palestine, i tako se vanjske i unutarnje sile počinju podudarati i raditi zajedno za dobro – zla sila progona, pravedna sila cionizma.

Vjerno vaš, – I. ZANGWILL.

BOŽJA PORUKA O MIRU

Psalam 34:14
„Odstupi od zla i čini dobro; traži mir i slijedi ga."

Hebrejima 12:14
„Težite za mirom sa svima i za svetošću, bez koje nitko neće vidjeti Gospodina."

Rimljanima 14:17
„Kraljevstvo Božje nije jelo i piće, nego pravednost i mir i radost u Svetom Duhu."

Rimljanima 14:19
„Težimo za onim što donosi mir i za onim čime možemo izgrađivati jedni druge."

Rimljanima 12:18
„Živite u miru sa svim ljudima."

1. Korinćanima 14:33
„Bog nije Bog nereda, nego mira."

1. Korinćanima 7:15
„Bog nas je pozvao na mir."

1. Timoteju 2:2
„Vodite miran i tih život u svoj pobožnosti i poštenju."

Jakovljeva 3:17
„Mudrost odozgo je najprije čista, zatim miroljubiva."

Izaija 26:3
„Ti ćeš ga čuvati u savršenom miru, onoga čiji je um usmjeren na tebe."

Izreke 16:7
„Kad su čovjekovi putovi ugodni Gospodinu, i njegove neprijatelje miri s njim."

1. Solunjanima 5:13
„Budite u miru među sobom."

2. Korinćanima 13:11
„Budite jedne misli, živite u miru i Bog ljubavi i mira bit će s vama."

Marko 9:50
„Imajte mir jedni s drugima."

Job 22:21
„Upoznaj sada Boga i budi u miru: time će ti doći dobro."

Jakovljeva 3:18
„Plod pravednosti sije se u miru onima koji tvore mir."

2. Timoteju 2:22
„Slijedite pravednost, vjeru, ljubav, mir s onima koji zazivaju Gospodina iz čistog srca."

Kološanima 3:15
„Neka mir Božji vlada u vašim srcima, na koji ste također pozvani u jednom tijelu."

Efežanima 4:3
„Održavajte jedinstvo Duha u svezi mira."

Rimljanima 10:15
„Propovijedajte evanđelje mira."

Rimljanima 8:6
„Duhovno nastrojen um je život i mir."

Zaharija 8:19
„Ljubite istinu i mir."

Izreke 12:20
„Prijevara je u srcu onih koji smišljaju zlo; ali savjetnicima mira je radost."

Psalam 119:165
„Veliki mir imaju oni koji ljube tvoj zakon, i ništa ih neće navesti na spoticanje."

Psalam 37:37
„Označi savršenog čovjeka i gledaj pravednog: jer kraj tog čovjeka je mir."

Psalam 37:11
„Krotki će naslijediti zemlju; i uživat će u obilju mira."

2. Petrova 3:13, 14
„Mi, prema njegovom obećanju, očekujemo nova nebesa i novu zemlju, u kojima prebiva pravednost; stoga, ljubljeni, budući da očekujete takve stvari, budite marljivi da budete pronađeni od njega u miru, bez mrlje i besprijekorni."

Rimljanima 14:18
„Onaj koji u ovim stvarima služi Kristu je prihvaćen od Boga i odobren od ljudi."

RIJEČ BOŽJA NAŠA DUHOVNA HRANA

Od nadbiskupa Leightona (oko 1675. godine)

Ovo je svrha službe: da budete dovedeni Kristu, da budete vođeni na slatke pašnjake i ugodne potoke evanđelja; da budete duhovno hranjeni i da rastete u tom nebeskom životu, koji je ovdje započet u svima onima u kojima će kasnije biti usavršen.

Kao što je mlijeko koje dojenčad crpi iz dojke najprirodnija hrana za njih, budući da je od iste tvari koja ih je hranila u maternici – tako ih, kad se rode, ta hrana prati kao da im je osigurana na način koji je priroda za to predvidjela; određenim venama penje se u dojke i tamo se priprema za njih, a oni su po prirodi usmjereni da je tamo pronađu. Isto tako, kako kršćanin počinje živjeti snagom Riječi, on je po prirodi tog duhovnog života usmjeren na tu istu Riječ kao na svoju hranu.

Dok tjelesni ljudi ne mogu voljeti duhovne stvari same po sebi, ne žele Riječ zbog njezine vlastite slatkoće, već bi je radije začinili takvim zamislima koje bi mogle pokvariti njezinu jednostavnost; ili je, u najboljem slučaju, vole slušati zbog oštroumnosti i učenosti koje, bez ikakve pogrešne mješavine, nalaze u jednom govorniku više nego u drugom. Ali prirodni i iskreni apetit Božje djece usmjeren je prema Riječi, radi nje same i kao prema čistom, „nepatvorenom mlijeku"; i gdje god je tako pronađu, od koga god ili na koji god način im je dostavljena, hrane se njome s užitkom.

Želite Riječ, ne samo da biste je čuli; to je daleko od njezine prave svrhe. Da, to bi značilo zamijeniti početak djela za njegov kraj (svrhu). Uho je doista usta uma, kroz koja on prima Riječ (kako to Elihu uspoređuje u Jobu 34:3), ali hrana koja ne ide dalje od usta, kao što znate, ne može hraniti. Niti bi ta želja za Riječju trebala služiti samo zadovoljavanju običaja; bila bi to velika ludost učiniti tako površnu stvar ciljem tako ozbiljnog djela.

Opet, slušati je samo da bi se utišala savjest, da ne bi više vikala zbog velike bezbožnosti preziranja Riječi, znači slušati je iz straha, a ne iz želje. Željeti je samo zbog nekog trenutnog užitka i zadovoljstva koje čovjek može pronaći u njoj, nije njezina prava svrha i cilj. To što u njoj ima užitka može je preporučiti onima koji ga pronalaze te tako biti sredstvo za postizanje cilja, ali to samo po sebi nije cilj.

Ne tražiti ništa više od trenutnog užitka koji nestaje sa zvukom riječi koje umiru u zraku, znači ne željeti Riječ kao hranu, već kao glazbu, kao što Bog kaže proroku Ezekielu o svom narodu: „I gle, ti si im kao vrlo lijepa pjesma onoga koji ima ugodan glas i može dobro svirati na instrumentu; jer slušaju tvoje riječi, a ne čine ih."

Željeti Riječ radi povećanja znanja – iako je to potrebno i pohvalno, te je, kada je ispravno usmjereno, dio duhovnog rasta – ipak, ako se ne ide dalje od toga, to nije pravi cilj Riječi. Niti to predstavlja puko iznošenje tog znanja u govoru i čestom razgovoru o Riječi i božanskim istinama koje su u njoj. To, kada je vođeno kršćanskom razboritošću, ne treba prezirati, već pohvaliti. Ipak, sigurno je da i najviše znanje, i najčešće te najvještije govorenje o Riječi, odvojeno od ovdje spomenutog rasta, promašuje pravi cilj Riječi. Ako bi nečija glava ili jezik nerazmjerno rasli, a sve ostalo ostalo na mjestu, to bi ga sigurno učinilo čudovištem; a ništa drugo nisu ni oni kršćani koji mnogo znaju i govore, te svakodnevno rastu u tome, ali nimalo u svetosti srca i života, što je pravi rast Božje djece.

I kao što bismo mi u propovijedanju trebali postaviti sebi ovaj cilj, tako biste i vi u slušanju trebali težiti tome da budete duhovno osvježeni i da hodate u snazi te božanske hrane. Je li to vaša svrha kada dolazite ovamo? Ispitajte svoja srca i vidite što tražite i što nalazite u javnim službama Božje kuće. Sigurno je da većina ne razmišlja o njihovoj pravoj namjeri, ne teži nikakvom cilju i stoga ne može postići ništa; ne traže ništa, već odsjede svoj sat, spavajući ili budni, kako se već dogodi. Ili, možda, neki očekuju da u to vrijeme budu zabavljeni, kao što Gospodin kaže proroku: „da čuju kao ugodnu pjesmu", ako su govornikovi darovi i ton imalo ugodni.

Ili, možda, žele usvojiti neke nove pojmove, dodati nešto svom znanju, bilo da bi mogli voditi razgovor, ili jednostavno da bi znali. Neki, možda, idu malo dalje: vole biti potaknuti i dirnuti na trenutak i osjetiti kako im se budi neka dobra sklonost; ali to traje samo kratko, dok im druge misli i poslovi ne uđu i ne uguše je, i nisu pažljivi da je raspiruju i unapređuju. Koliko je onih koji, kada su malo dirnuti Riječju, izlaze i upadaju u druge razgovore i misli; ili potajno u mislima obavljaju svoje poslove kao da su pod plaštem, dok njihova srca s njima vode razgovor. Ili, ako to i izbjegnu, čim izađu, uranjaju preko glave u svijet i gube sve što bi na bilo koji način moglo unaprijediti

njihovo duhovno stanje. Možda će netko reći: „Bila je to dobra propovijed." Je li to svrha? Što mislite, služi li to vama na pohvalu ili na pokudu? Umjesto da kažete: „Oh! Kako je to dobro rečeno", trebali biste reći: „Oh! Kako je potrebno pokajanje! Kako je slatka stvar vjera! Kako je izvrsna ljubav Isusa Krista!" To bi bila vaša najbolja i najistinitija pohvala propovijedi, s pravom koristi za vas same.

Kako to zvuči mnogima od nas – barem kao dobro osmišljena priča čija je svrha da nas zabavi i možda malo razveseli, i tu je kraj? A zapravo tu nema svrhe, jer to pretvara najozbiljniju i najslavniju od svih poruka u prazan zvuk. Ako ostanemo budni i poslušamo je, to je mnogo. Ali što se tiče nečeg daljnjeg, koliko ih malo duboko unaprijed razmatra: „Imam mrtvo srce, stoga ću otići do Riječi života da se ono oživi. Smrznuto je; otići ću i položiti ga pred tople zrake onog sunca koje sja u evanđelju. Moje su pokvarenosti moćne i jake, a milost – ako je uopće ima u mom srcu – izuzetno je slaba. Ali u evanđelju postoji moć da oslabi i ubije grijeh te da ojača milost. I to je namjera mog mudrog Boga u određivanju ovoga. To će biti moja želja i svrha u pribjegavanju tome, da mi bude prema Njegovoj milostivoj namjeri; da se vjera u mog Krista, izvor mog života, više ojača i postane aktivnija u crpljenju iz Njega; da moje srce bude pročišćenije i duhovnije, da se otvori kanal pokajanja te da se moje sklonosti prema božanskim stvarima povećaju – da bude više mržnje prema grijehu i više ljubavi prema Bogu i zajedništvu s Njim."

ISPRAVNO PRIHVAĆENO PROGONSTVO

– Djela apostolska 5:33-42 – 16. veljače. –

„Blaženi su oni koji su progonjeni zbog pravednosti, jer njihovo je Kraljevstvo nebesko." – Matej 5:10

Vidjeli smo u prethodnoj lekciji Petra i Ivana pred Sinedrijem, te kasniji rast Crkve u broju i u milostima svetog duha, uključujući radost i mir s Bogom, međusobno i s bližnjima. Gospodinov blagoslov na apostolima, kroz darove svetog duha, omogućio im je da liječe bolesne, a istovremeno da objavljuju da je djelo učinjeno snagom Isusa kojeg su vladari razapeli, ali kojeg je Bog uskrsnuo iz mrtvih i koji je sada u nebeskoj slavi – Knez, Spasitelj, proslavljeni Veliki Svećenik, spreman i voljan oprostiti grijehe i dati blagoslov svetog duha onima koji bi ga prihvatili.

Neko su vrijeme glavni svećenici i njihovi suradnici u vjerskoj moći ignorirali novi pokret i činjenicu da je on bio protiv njih, ali malo-pomalo su se uznemirili i iskoristili svoju moć za uhićenje apostola; po zapovijedi glavara ovi su bili stavljeni u zatvor. Izvještaj kaže da su bili ispunjeni „ogorčenjem" – u margini: „zavišću". Tako istina, na koji god način bila predstavljena, ima ili miris života za život, ili smrti za smrt, ovisno o stanju srca onih koji dolaze pod njezin utjecaj. U ovom slučaju, jednostavnost apostola, njihova gorljivost u predstavljanju svoje poruke, njihova moć i ljubaznost u pogledu liječenja bolesti i izgonjenja zlih duhova, te njihova očita iskrenost, imali su pravi utjecaj na sve „prave Izraelce". No, formalni, rutinski Izraelci u povlaštenim položajima časti i bogatstva bili su potaknuti na mržnju i zavist – zavist zbog moći nad ljudima koju sami nisu mogli ostvariti, a mržnju zbog osjećaja da ova učenja napadaju i slabe njihov utjecaj te teže rušenju vjerskog sustava koji su predstavljali.

Također, danas vidimo slične stvari u nominalnom duhovnom Izraelu. Duh sektaštva je ljubomoran i zavidan te se protivi i suprotstavlja svemu što nije u skladu s njim – bojeći se vlastitog pada i neprestano shvaćajući slabost vlastitog položaja. Suprotno tome, sada kao i uvijek, istina, predstavljena jednostavno i pod vodstvom svetog duha, privući će sve koji su u ispravnom stanju srca, sve prave Izraelce, sve čije su oči razumijevanja otvorene da vide nedosljednosti sektaštva i formalizma. Vođe sekti u naše vrijeme nemaju moć zatvoriti one prema kojima osjećaju neprijateljstvo; ipak, imajući isti duh kao njihovi prethodnici, manifestiraju ga u mjeri svojih mogućnosti. Na primjer, tijekom „Volonterske službe" u Alleghenyju – u kojoj su braća i sestre tiho i ugodno nedjeljom besplatno nudili traktate i knjižice kršćanskim ljudima – neki od modernih farizeja i saduceja bili su zavidni i manifestirali su svoju zavist na način što je moguće sličniji onome opisanom u našoj lekciji. Neki su propovjednici zapovjedili svojim skupštinama da ne uzimaju pamflete te su vrijeđali i klevetali Božju vjernu djecu čiji je jedini cilj bio služiti Njegovoj stvari i hraniti Njegovo stado. Odbor propovjednika obratio se gradskim vlastima i nastojao dobiti njihovu suradnju – da osiguraju uhićenje i zatvaranje braće i sestara ako ne prestanu propovijedati ovo „Evanđelje Kraljevstva" i ne puste ih da nastave zasljepljivati i varati Gospodinovo stado. Oni shvaćaju da je istina protiv njih, protiv njihovih položaja, protiv njihovih lažnih teologija. Shvaćaju da istina ima biblijsku potporu na koju ne mogu odgovoriti i boje se da bi mogla „preokrenuti svijet naglavačke" te da bi u tom metežu mogli izgubiti dio svog dostojanstva, časti među ljudima i dobre plaće. Kao što je jedan od njih izjavio: „Moj kruh nije namazan s te strane!"

Gradski službenici, želeći biti u dobrim odnosima s utjecajnim građanima, došli su u naš ured, iznijeli činjenice i obavijestili nas da prekinemo rad. Odgovorili smo im da živimo u Sjedinjenim

Američkim Državama, a ne u Rusiji, i da ovdje još uvijek nema zakona protiv davanja knjižica ljudima – jednako kao ni protiv davanja novčanica ako ih žele uzeti – sve dok se postupak provodi na miran i uredan način. Uvjerili smo ih da, ako bi došlo do narušavanja mira, to ne bi bilo od strane distributera, te smo im dalje objasnili da su oni koji su sudjelovali u ovoj Volonterskoj službi jednako propovijedali evanđelje putem tiskanih stranica kao i oni koji su usmeno poučavali unutar crkvenih zgrada. Dodali smo da je pravi prigovor bio taj što su naši prijatelji širili pravo evanđelje, „dobre vijesti o velikoj radosti koja će biti za sve ljude", dok su oni unutar crkava obmanjivali svoje povjerljivo stado, pogrešno predstavljajući Božji karakter i plan, i uz to ubirali dobre plaće za svoje zle službe, dok su naši prijatelji, Volonteri, propovijedali pravo evanđelje bez novca i bez cijene; nastojali su educirati ljude o Bogu i Njegovom planu kako je otkriveno u Svetom pismu. Civilne vlasti brzo su uvidjele pravednost našeg stava i više nije bilo ometanja. Nije li ovo slučaj u kojem slijepi vide bolje od onih koji se hvale da su pobjegli od sljepoće?

Gospodinova moć bila je divno očitovana u ranim danima, ne samo u ozdravljenju bolesnih, već i kasnije u oslobađanju apostola iz zatvora. Anđeo Gospodnji otvorio je vrata zatvora i izveo ih, uputivši ih da nastave s objavljivanjem istine kao i prije. Apostoli i rana Crkva u to su vrijeme gotovo hodali po viđenju; u takvim uvjetima, vjera bi bila vrlo sekundarna. Međutim, vidimo da je cilj toga bilo uspostavljanje Crkve na širokim, sigurnim temeljima. Kasnije su te čudesne značajke povučene, i još uvijek su povučene: Gospodinovi ljudi kroz vjekove su često bili zatvarani i na druge načine zlostavljani bez ikakvog posebnog fizičkog oslobađanja – čak je i čudesni dar ozdravljenja također nestao. Hodamo po vjeri, a ne po viđenju; možemo vidjeti kako duhovna ozdravljenja i izgonjenja zlih duhova napreduju, ali nam nisu dopuštene fizičke demonstracije. Ako smo zatvoreni ili na drugi način zlostavljani, naše utjehe moraju biti one srca, koje hvatamo rukama naše vjere.

Sljedećeg jutra, na okupljanju Sinedrija (također nazvanog Senat), kada je otkriveno da apostoli nisu u zatvoru već hrabro poučavaju kao i prije u Hramu, glavni svećenici našli su se u složenijoj situaciji. Bojeći se utjecaja takvih čuda na umove ljudi, zapovjedili su sljedeće uhićenje apostola s velikom blagošću, dovodeći ih pred Sinedrij. Tako je Božjim slugama pružena još jedna prilika za svjedočenje, a glavnim svećenicima i vladarima da čuju strogo evanđeosku propovijed. Govornik nije propustio naglasiti iste točke kao i prethodnih puta. Kakva bi ovo prilika bila za poštene ljude, prave Izraelce! Kakav bi blagoslov to moglo donijeti! Ali budući da su bili u zlom stanju srca, samo su se razljutili, ogorčili i bili „probodeni u srce".

Njihove riječi otkrivaju izvor njihovog straha kada su rekli apostolima: „Već smo vam zabranili da poučavate ljude u to ime, ali umjesto da nas poslušate, vi ste ispunili Jeruzalem svojim naukom, i očito namjeravate navući na nas zlu volju onih koji prihvaćaju vaša učenja, optužujući nas za krv ovog Isusa." Bojali su se ne samo za sigurnost svojih sektaških sustava, već su osjećali i osobni strah. I tako, vjerujemo, stoji stvar i s glavnim svećenicima, pismoznancima i farizejima današnjice; oni ne samo da osjećaju potrebu za podržavanjem svojih različitih denominacijskih struktura, već dodatno shvaćaju da je u pitanju i njihov osobni položaj. U onoj mjeri u kojoj ono što mi predstavljamo kao istinu bude prihvaćeno od strane ljudi, službenici nominalnih crkava bit će viđeni kao lažni učitelji, lažni proroci i prevaranti koji su u neznanju ili namjerno strašno pogrešno predstavljali božanski karakter i plan.

Međutim, da su glavni svećenici samo bolje razumjeli stvari, ne bi bili toliko uznemireni. Shvatili bi da će apostoli i njihova učenja utjecati samo na relativno mali broj – da je velika većina Izraelaca takva samo po imenu, približavajući se Bogu u vanjskim oblicima i štovanjem usnama, ali daleko od Njega u srcu. Isto je i danas. Propovjednici Babilona ne trebaju se mnogo bojati da će pravo evanđelje utjecati na većinu njihovih slušatelja. Naprotiv, sada kao i pri prvom dolasku, samo oni koji „imaju uho da čuju" će čuti i mogu čuti. Ostali će nastaviti pod vodstvom svojih slijepih vodiča, sve dok uskoro oboje ne padnu u jarak opće sumnje i nevjerice ovdje, kao što su njihovi prethodnici učinili u nevolji koja je zatvorila Židovsko doba. Kasniji događaji su dokazali da, iako su apostoli ispunili Jeruzalem svojim naukom, relativno mali broj ljudi bio je spreman, sposoban i voljan primiti dobre vijesti, kako apostol i prorok izjavljuju. – Izaija 10:22; Rimljanima 9:27.

Gamaliel je bio veliki učitelj među Židovima. Sjetit ćemo se da je apostol Pavao, kao Savao iz Tarza, bio jedan od njegovih učenika. Gamaliel je bio član Sinedrija i prisutan na ovom suđenju, a njegov mudri savjet odvratio je ubojite namjere glavnih svećenika prema apostolima. Njegov mudri i umjereni jezik izaziva naše poštovanje i u potpunosti je utjecao na one koji su ga čuli kako govori: „Okanite se ovih ljudi i pustite ih; jer ako je ovaj savjet ili ovo djelo od ljudi, propast će; ali ako je od Boga, ne možete ga uništiti, da se ne bi našli da se borite protiv Boga." Moramo cijeniti ove riječi kao čistu ljudsku mudrost, a njihovog autora ne kao pravog Izraelca, već jednostavno kao razboritog i, možda, pravednog čovjeka. Tako i danas nalazimo ljude u vijećima nominalne crkve i u civilnim vijećima koji su širokoumni, mudri i liberalno nastrojeni. To, međutim, ne znači da su ti ljudi, ništa više nego Gamaliel, pravi Izraelci. Oni su plemenitog

uma i trebali bi u skladu s tim imati naše poštovanje, ali ne trebamo se iznenaditi ako otkrijemo da ne prihvaćaju istinu i da nisu od „malog stada". Trebamo se sjetiti, naprotiv, nadahnute riječi – da Bog nije izabrao mnogo velikih ili mudrih ili moćnih, već „uglavnom siromašne ovoga svijeta, bogate vjerom, da budu baštinici Kraljevstva". (1. Korinćanima 1:26-29; Jakovljeva 2:5.) Željeli bismo naglasiti ovu točku, jer smo ponekad otkrili da su neki od Gospodinovih ljudi koji su i sami primili istinu donekle posrnuli zbog činjenice da vide dobre, časne, plemenite ljude koji kao da nemaju uho da čuju istinu i srce da prihvate učeništvo među Gospodinovim narodom pod uvjetima Njegovog učeništva – potpunim posvećenjem, čak do smrti. Broj mudrih, učenih ljudi koji su u očima ljudi spremni postati ludi radi Krista, sada je, kao i uvijek, izuzetno mali.

Sinedrij je upozorio apostole da više ne propovijedaju u ovom imenu – imenu Isusa – i osudio ih na bičevanje. Tako su željeli diskreditirati službenike novog učenja u očima mnogih, jer je tada, kao i sada, većina ljudi bila sklona gledati na svoje vođe i prihvaćati njihov sud kao superioran. Dobro je da mudri, istiniti vođe budu cijenjeni, priznati i da ih se slijedi. Ali to je lekcija koju svi trebaju naučiti – da je Gospodin pravi Vođa i Zapovjednik svih onih koji tvrde da su Njegov narod. Iako gledaju na vođe zbog sposobnosti za vodstvo i pomoć, svi Gospodinovi ljudi trebaju gledati dalje od vođa ravno prema Gospodinu, te imati svoja osjetila izvježbana u pogledu pravednosti, pravde, istinitosti savjeta i primjera svojih vođa.

Radost u nevolji

Dok su apostoli odlazili na slobodu, iako u bolovima od trinaest udaraca trostrukim bičem („četrdeset udaraca manje jedan"), nesumnjivo su se sjetili riječi našeg Gospodina: „Blago vama kad vas zbog mene pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas." Umjesto da budu obeshrabreni, njihovo iskustvo – jer su ga ispravno primili – učinilo ih je jačima u Gospodinu. Ponovno su izašli pred ljude da poučavaju, ali bez pogrešnog stava. Nisu prijetili pismoznancima i farizejima nazivajući ih korumpiranima, niti su oplakivali svoju sudbinu, smatrajući neobičnim što je Gospodin dopustio da ih zadese ove vatrene kušnje. Ne, bili su pravi vojnici križa; znali su da su se prijavili u Gospodinovu vojsku za službu, a ne samo za paradu. Shvatili su da su sadašnje lekcije i iskustva pod providonosnim vodstvom i da će raditi za njihovo dobro. Trpjeli su bol – ne smijemo pretpostaviti da je učinjeno čudo kako bi se spriječilo da osjete udarce, jer tada ne bi bilo zasluga u izdržljivosti – ali njihova je vjera tako čvrsto shvatila situaciju i Gospodinovu riječ obećanja, da čitamo: „Radovali su se što su bili dostojni trpjeti sramotu za Njegovo Ime."

Svijet je pun gunđala, i to često s dobrim razlogom; kao što apostol primjećuje: „Cijelo stvorenje uzdiše i trpi zajedno." Ali kako on također izjavljuje: „I mi koji imamo prvine duha uzdišemo u sebi." Gospodinov narod ne bi trebao izlagati svoje poteškoće oplakujući svoju sudbinu; naprotiv, imaju prijestolje milosti i upute iz Božje Riječi koje ih poučavaju zašto su sadašnji zli uvjeti uopće dopušteni, te kako, kada i zašto se približava vrijeme u kojem će sve suze biti obrisane sa svih lica, a uzdisanja, plakanja i umiranja više neće biti. Umjesto da stoga uzdišu pred svijetom, trebali bi se radovati i obznanjivati hvale Onoga koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo. Naša suosjećajnost prema jadnom svijetu bez ovih prednosti trebala bi nas toliko potaknuti da im govorimo evanđelje da bi naše vlastite nevolje bile ugušene – djelomično zaboravljene. A ako nam vjernost Gospodinu i Njegovoj istini donosi dodatne teškoće, kao što je to bilo apostolima, to je također razlog za radost kao što je bilo i njima. Učitelj nas je poučio da bismo prvo trebali sjesti i izračunati cijenu učeništva, kako nas ništa od onoga što nam dolazi kao Njegovim učenicima ne bi pokolebalo. Istina, svi možemo imati u svojim tjelesnim sklonostima tendenciju da se žalimo, gunđamo i oplakujemo nevolje koje nam dolaze čak i u službi istine; ali kako se sve više i više razvijamo u nebeskom karakteru, Gospodin će sigurno očekivati od nas da ćemo postupno dosezati taj standard koji je postavio pred nas, u kojem će sadašnje kušnje i poteškoće biti više nego nadoknađene, više nego uravnotežene Njegovim milostivim obećanjima i svjedočanstvom Njegovog duha – da sve te stvari rade zajedno za naše dobro, pripremajući nas za veću slavu. Razvijeni kršćanin će sigurno smatrati sadašnje kušnje i poteškoće, iako teške za tjelesnog čovjeka, samo „lakim nevoljama, koje nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja će se otkriti u nama."

Zapisano je da su se apostoli toliko radovali da ih prijetnje Sinedrija nisu bile u stanju zaustaviti u objavljivanju dobrih vijesti – propovijedali su ne samo u Hramu, već i u svojim domovima – gdje god su imali priliku. I tako mora biti s istom porukom u svima koji je sada primaju, kao i tada. Ne trebaju biti „pozvani" velikom plaćom u službu istine; već bez ikakvih plaća, pa čak i uz nagrade nevolje, udaraca i zatvora, oni se raduju privilegiji govoreći: „I novu je pjesmu u usta moja stavio, slavu Bogu našemu."

Moramo ponovno skrenuti pozornost na stav apostola – njihovu hrabrost i njihovu krotkost. Dobro su znali Gospodinovu uredbu da Njegov narod treba biti „podložan vlastima koje postoje" i da „ne smiju govoriti zlo o vladarima svog naroda". Slijedeći ovu uputu nalazimo da, dok vrlo jasno iznose istinu, njihove riječi ne sadrže ništa od otrova, gorčine ili prijetnje. Nije čudo da su ljudi primijetili da su bili s

Isusom! U isto vrijeme, u pogledu vjerskih pitanja, prepoznali su viši zakon – da im je isti Bog, koji je odredio da budu podložni vlastima koje postoje, dao poruku mira, radosti i blagoslova koja se trebala objavljivati posvuda. Nisu mogli dopustiti da ih civilna niti vjerska vlast njihova vremena spriječe u poslušnosti Bogu u ovom pitanju.

Tako bi trebalo biti i s nama danas. Trebamo strogo poštivati zakone, ne govoreći zlo ni o vladi, ni o njezinim službenicima: ako Bog smatra prikladnim da ih dopusti, to je dovoljan razlog zašto bismo im trebali biti podložni. Kada dođe Njegovo vrijeme, postavit će svog vlastitog Kralja na Njegovo vlastito prijestolje i radovat ćemo se tome; ali u međuvremenu ne možemo imati ni dio ni udio s onima koji kleveću zakone i vladare. Možemo vidjeti razne stvari za koje nam naša savjest i prosudba Gospodinove Riječi ukazuju da su ozbiljno pogrešne; ipak trebamo se sjetiti da je čak i najjadnija vlada na svijetu daleko bolja od anarhije, a naši osjećaji trebaju uvijek biti na strani poštivanja zakona u svakom pitanju. To nas, međutim, ne smije spriječiti da branimo istinu i njezine interese kad god su napadnuti – s ljubavlju i mudrošću odozgo. Ako nam je Gospodin otvorio vrata prilike za širenje istine, i ako su, po Njegovoj providnosti, zakoni povoljni, trebamo iskoristiti te prilike i protestirati protiv bilo kakvih prepreka – ali ne s gorčinom. (Na primjer, naša žalba na nezakonite odluke Pošte.) Ako su nam posebne privilegije uskraćene, trebamo se pokoriti, imajući na umu da nijedna sila ne može prevladati protiv nas osim ako Bog to ne dopusti. Ali, poput apostola, trebamo nastaviti koristiti svoje talente, svoje jezike, svoje olovke, u službi istine, objavljujući dobre vijesti o velikoj radosti, potpuno neovisno o tome što će nas ta poslušnost Bogu koštati u smislu zemaljskih interesa.

Dok se bavimo ovom temom, pozivamo sve naše čitatelje da slijede metode apostola u njihovom tihom, snažnom iznošenju istine. Rijetko smo pronašli mnogo dobra koje bi proizašlo iz bučnih rasprava, a prema našem saznanju, one su često rezultirale zlom. Oni kojima su očito potrebne bučne rasprave očito nemaju uho za istinu i trebali bi biti ostavljeni na miru. Ako Gospodinovi sluge usvoje takve metode, ne samo da neće učiniti dobro svojim slušateljima, već će učiniti zlo, a posebno će vjerojatno naštetiti vlastitim srcima. Duh svađe nije duh Gospodnji: Njegov duh opisan je u Svetom pismu kao „krotki i tihi duh", a ne kao svađalački, hvalisavi i arogantni duh. Tko god pokuša služiti istini i širiti je bučnim raspravama i hvalisavim načinom, čini štetu i stvari i sebi i svom slušatelju.

Istina je bila utisnuta jednostavnim, jasnim iznošenjem činjenica od strane ljudi čija su srca bila očišćena istinom i čiji su životi bili besprijekorno moralni – čije je ponašanje pokazivalo njihovu iskrenost, čija je radost i veselje dokazivalo da su u sebi imali novi um svetog duha koji ih je činio radosnima. Kroz takve manifestacije duha i snage istine Gospodin je bio proslavljen i slušatelji su bili blagoslovljeni. Tako će biti i danas, i trebali bismo svoje ponašanje, riječi i osjećaje urediti u skladu s tim.

ODLUČNOST U IZGRADNJI KARAKTERA

„Dokle ćete vi zastajkivati između dva mišljenja? Ako GOSPOD jest Bog, slijedite njega; ako je Baal, onda slijedite njega." – 1. Kraljevima 18:21

Mnoštvo je ljudi u neodlučnom stanju uma, ne samo u pogledu štovanja Boga i svoje vjere već i u vezi sa svakodnevnim životnim pitanjima. Nisu oni lišeni dobrih namjera, dobrih odluka, nada i ambicija, ali one su prilično nejasne i bezoblične. Njihove misli, njihove namjere nisu se kristalizirale. Kao rezultat toga, malo napreduju i postižu malo dobra, bilo za sebe, bilo za druge. Čak i onim svjetovnim ljudima koji pokazuju veliku odlučnost u poslovnim, društvenim i moralnim pitanjima, često nedostaje odlučnosti u vjerskim stvarima.

Pjesnik je istinito rekao: „Život je stvaran, život je ozbiljan; i grob nije cilj", ali problem kod mnogih jest u tome što pred sobom nemaju ni tako dobar cilj kao što bi grob bio. Kad bi to barem mogli imati pred svojim umom kao kraj, kad bi mogli razmišljati o tome kako bi željeli završiti svoje živote i ostaviti neke svijetle tragove u pijesku vremena koji bi bili korisni drugima, a njima na čast – bilo bi to, doista, mnogo bolje nego proći kroz život bez cilja, bez želje, bez misli, osim o tome što će jesti i piti, gdje će spavati i kako zadovoljiti zemaljske ukuse. Vjerujemo da je za ljude čak mnogo bolje da svoje ambicije postave na novac ili slavu, ili neki drugi cilj, nego da nemaju nikakvu fiksnu svrhu u životu. Ipak, novac, slava i takve stvari završavaju s grobom, a Gospodinov posvećeni narod, nadahnut novim nadama, novim ciljevima i novim ambicijama izvan groba, u svakom pogledu ima veliku prednost nad svima ostalima.

Ipak, čak i oni koji su od Boga bili tako visoko povlašteni da su im oči razumijevanja bile otvorene, te su uhvatili djeliće slavnih stvari koje se čuvaju za Gospodinove vjerne, često su mlaki i donekle ravnodušni prema tim divnim stvarima koje bi ih trebale potaknuti na revnost i nadahnuti ih hrabrošću i snagom. U čemu je poteškoća? Zašto ne postižu više? Odgovor često leži u neodlučnosti. Trebali bi odlučivati brzo, ali oklijevaju držeći važna pitanja u neizvjesnosti i nastavljajući vagati stvari koje su već prepoznali kao ispravne. Hramaju između dva

mišljenja; oklijevaju potpuno prihvatiti Gospodinovu Riječ i hrabro krenuti naprijed u pravom smjeru, čak i kada jasno razaznaju Isusove korake i pravi put za sebe kao njegove sljedbenike. Kako se jedna točka za drugom pojavljuje i neodređeno odlaže, cijeli kršćanski put te osobe stagnira, a nove dužnosti i privilegije koje se pojavljuju zaustavljaju se na putu zbog zbrke uma koju proizvode godinama neriješena pitanja. Tako ih neodlučnost više ili manje ometa cijeli život. S vremenom se nakuplja toliko neodlučnih točaka i pitanja da osjećaju kako je slučaj gotovo beznadan, postaju obeshrabreni, hladni, ravnodušni i možda potpuno otpadaju od vjere i njezine službe.

Za sve takve naš je tekst posebno prikladan. Prvo želimo odlučiti tko je naš Gospodar, tko je naš Bog; zatim, nakon što zaključimo, želimo brzo odlučiti da ćemo biti Njegovi sluge. Gospodin nas je upozorio na nemogućnost bilo kojeg drugog puta koji bi bio zadovoljavajući, rekavši: „Ne možete služiti Bogu i Mamonu." Pokušaj da to učinimo učinit će nas i sve s kojima smo blisko povezani nesretnima. Gotovo svi će priznati da postoji Vrhovno Biće i da je dužnost Njegovih stvorenja služiti Mu i pokoravati Mu se. Cijelo pitanje, dakle, ne bi trebalo biti o poslušnosti i služenju, već samo: Tko je naš Bog? Vidimo mnoge štovatelje Baala i Mamona kako su energični u svojoj službi, te bismo se trebali osjećati posramljeno ako mi – koji po Božjoj milosti poznajemo pravog Boga i Njegov milostivi plan – nismo jednako revni, ustrajni i energični kao sluge zablude. „Kakvi bismo ljudi trebali biti?" Trebali bismo biti najodlučnije predani onome što vjerujemo da je istina i najrevniji u njezinoj službi.

Dio pogreške leži u primjeni pogrešne vrste opreza – opreza koji je sasvim prikladan u pogledu zemaljskih poslova u kojima moramo čuvati svoje interese od beskrupuloznih ljudi, ali koji je neprimjeren i predstavlja prepreku u našim odnosima s Bogom. Ovaj pogrešan oprez kaže: „Ne čini ništa dok ne vidiš kako će sve završiti; moram hodati barem prema mentalnom viđenju." Ali ova vrsta svjetovne mudrosti neće uspjeti u odnosima s Bogom. On postavlja pravila po kojima mu se možemo približiti i napredovati u Njegovoj naklonosti. Jedno od Njegovih pravila je da svaki djelić istine koji naučimo mora biti prihvaćen i primijenjen prije nego što budemo spremni za više. Oni koji primaju istinu u ljubavi prema njoj, sigurno će joj služiti sa svom odlučnošću koju mogu prikupiti i steći – komad po komad, kako je primaju. Oni koji pri primanju istine važu i dugo razmišljaju hoće li ih to na kraju previše koštati, daju dokaz da njihova ljubav prema istini nije dovoljno velika i da je pomiješana sa sebičnošću. Takvi moraju njegovati ljubav prema istini dok ona ne nadmaši sve druge stvari, inače neće biti prikladni za Kraljevstvo. Gospodinova optužba protiv onih koji su na rubu pada u ovom sadašnjem vremenu testiranja jest ta da „nisu primili istinu u ljubavi prema njoj". – 2. Solunjanima 2:10-12.

„Izaberite danas"

Nakon što je Izrael stigao u Obećanu zemlju, Jošua ih je nastojao dovesti do točke odluke. Sazvao ih je, podsjetio ih na Gospodinovu naklonost i blagoslove koje su do tada uživali, i izrazio se plemenitim jezikom, rekavši: „Izaberite danas kome ćete služiti; ... a ja i moj dom služit ćemo Gospodinu." (Jošua 24:15) Dakle, dragi prijatelji, mi koji shvaćamo da nas je Gospodin blagoslivljao, vodio i podržavao u prošlosti, trebali bismo donijeti punu, čvrstu odluku u vezi sa svojim životnim putem. Ne bismo trebali ni trenutka duže biti zadovoljni neodređenim hodanjem, služeći čas Gospodinu, čas Mamonu (sebičnosti). Trebali bismo odmah i zauvijek riješiti to pitanje, i odlučiti da ćemo biti Gospodinovi.

Sama činjenica donošenja čvrste odluke velik je blagoslov i velika pomoć u formiranju karaktera. Svaki put kada donesemo odluku o bilo kojem pitanju, to jača um i karakter, čineći nas spremnijima za sljedeći test – možda u nekom drugom području. Jedna odluka za ono što je ispravno priprema put za druge u istom smjeru, baš kao što nas oklijevanje i neodlučnost u jednoj točki pripremaju za oklijevanje u svim točkama, što više ili manje zaustavlja naš kršćanski napredak i izgradnju karaktera.

Ne zagovaramo brzopletost – činjenje nečega bez razumnog, odgovarajućeg razmatranja. Ali potičemo Gospodinov narod na razvijanje brzine i odlučnosti uma u vezi s pitanjima koja smo dovoljno ispitali. Neke stvari, naravno, nužno zahtijevaju razmišljanje, ali mnoge stvari u životu ne zahtijevaju takvo odgađanje da bi se došlo do ispravne odluke. Većina pitanja koja se pojavljuju pred sudom našeg uma mogla bi se odlučiti u trenutku. Što manje vremena uzmemo za donošenje odluke o takvim problemima, to je bolje za nas i za izgradnju ispravnog karaktera u tom pogledu.

Trebamo imati neku vrstu mjerila, nešto što će nam pomoći da odlučimo i što će umu omogućiti da brzo donese odluku. To mjerilo treba biti Božja volja; tako da bi uočavanje Gospodinove volje u vezi s bilo kojim pitanjem značilo da smo ga riješili – čim smo to razaznali. Ne bi smjelo biti pomisli o suprotstavljanju božanskoj volji. Ne bi trebalo biti odugovlačenja, niti cjenkanja da se vidi koliko bi nešto koštalo, nakon što jednom razaznamo da je to Gospodinova volja. Ne bi trebalo biti daljnjeg propitivanja oko odbacivanja bilo koje stvari za koju razaznamo da je suprotna Gospodinovoj volji, bez obzira na to koliko primamljiva bila i bez obzira na to koliko bi nam profita ili prednosti mogla donijeti.

Sposobnost brzog odlučivanja i trajnog opredjeljivanja za pravu stranu – što je Božja volja –

zahtijeva određeno iskustvo i disciplinu. No, što prije počnemo, prije ćemo postati vješti. Što se energičnije posvetimo upoznavanju Božje volje i njenom izvršavanju te brzim djelovanjem pokažemo Bogu da nam je zadovoljstvo činiti Njegovu volju, to ćemo brže i bolje izgraditi svoje karaktere na ispravnim temeljima.

Mnogo je bogova koji pred nas iznose svoje zahtjeve i traže naše poštovanje. Nekima, možda velikoj većini, vlastito ja najistaknutiji je idol i lažni bog; drugima je to slava; trećima obitelj; nekima bogatstvo. Ali svi su ti lažni bogovi manje-više povezani, i jedno ime – Mamon (sebičnost) – prikladno je za sve njih. Nije potrebno mnogo razlučivanja da bismo odlučili kako nijedna od tih ambicija nije nas dostojna, te da štovanje naših srca i žrtve naših života trebaju biti posvećeni jedino pravom Bogu.

Danas, ako čujete Njegov glas, poslušajte!

Sveto pismo nas poziva na brzu odluku, a upravo zato što se ti pozivi zanemaruju i ne slušaju, mnogi iz Gospodinovog naroda toliko su „mršavi" i nerazvijeni, kako u znanju tako i u karakteru. Obratite pažnju na poziv: „Danas, ako čujete njegov glas, ne otvrdnite srca svoja." Sugestija je da se stvar ne odgađa za drugi dan. Ne možemo znati koliko ćemo sutra jasno čuti glas Gospodinove providnosti koji nam govori. Naprotiv, znamo da, baš kao što se možemo naviknuti na zemaljski poziv ili alarm pa nas on s vremenom prestane buditi, tako se i naše duhovne uši navikavaju na važne poruke koje nam dolaze iz Gospodinove Riječi. One će imati sve manje težine i utjecaja te će nam biti sve manje korisne u onoj mjeri u kojoj ih zanemarujemo i ne postupamo po njima. Zar to ne objašnjava činjenicu da su neki koji su tek nedavno došli do istine daleko napredniji u vjeri i dobrim djelima od nekih čije su uši tom porukom bile blagoslovljene davno?

Još uvijek smo na početku nove godine i novog stoljeća, stoga je sada povoljno vrijeme za donošenje dobrih odluka. Jedna od njih svakako bi trebala biti ta da ćemo od sada njegovati odlučnost karaktera – da ćemo, kada čujemo Gospodinov glas, odmah odgovoriti. Na taj način, kada vidimo Gospodinovo djelo koje imamo privilegiju obavljati, ono će biti izvedeno ne samo voljno i dobro, već i brzo. „Gospodin voli veselog darivatelja" – brzog darivatelja – ne samo u pogledu novčanih pitanja kako se ovaj tekst obično primjenjuje, već i u pogledu svih naših malih prinosa i žrtava njemu i za njegovu stvar. Ako želimo biti ugodni Gospodinu i rasti u njegovoj naklonosti i blizini, moramo sve više dovoditi svoja srca u stanje koje on odobrava i koje voli, to jest srdačnost, veselje i brzinu u svakoj službi koju mu možemo pružiti. Problem kod mnogih kršćana je taj što nisu temeljito naučili kakvu veliku privilegiju uživamo u ovom Evanđeoskom dobu – da Gospodinu smijemo prinositi svoje male žrtve i samoodricanja, uz uvjerenje da će naša nesavršena djela biti prihvaćena od Boga kroz Krista.

Svi smo s radošću primijetili divan uspjeh tog predivnog apostola Pavla. Dobro je primijetiti da je jedan od glavnih elemenata koji su pridonijeli uspjehu njegovog apostolata bio upravo taj element karaktera – odlučnost. Obratite pažnju na to kako ova njegova kvaliteta sjaji u izjavi: „Ovo jedno činim", itd. Imao je samo jedan pravi cilj ili svrhu u životu, prema kojemu je usmjeravao svu svoju energiju. Sve ostale ciljeve odbacio je kao terete i prepreke nedostojne usporedbe s ovom jednom službom, tako visokom u svojoj privilegiji. Jedina stvar koju je činio bila je – služiti Gospodinu, služiti braći, služiti istini. Sve ostale stvari bile su sporedne u odnosu na to. Ako bi mogao postići tu jednu stvar, rezultati bi bili toliko blagoslovljeni, toliko radosni, i sada i zauvijek, da bi sve ostale stvari i ciljeve mogao smatrati gubitkom i bezvrijednima za usporedbu. – Filipljanima 3:7,8,13,14.

Ovo je duh koji bi trebali imati svi Gospodinovi pobjednici. Po prirodi nemaju svi taj karakter ili tu kvalitetu naravi; ali u mjeri u kojoj nam to nedostaje, Gospodin će nam pripisati svoju zaslugu da to nadoknadi – ako u nama nađe duh, volju i sklonost da slijedimo primjer Isusa, apostola i svih vjernih. Ako smo prirodno slabi u tom pogledu te nam nedostaje ta kvaliteta odlučnosti i čvrstoće karaktera, trebamo biti budniji i češće pristupati prijestolju milosti kako bismo primili milosrđe i pronašli milost za pomoć. Oni koji su prirodno slabi, a ipak su ovo pitanje pokušali riješiti prema ovdje postavljenim smjernicama – i nastojali njegovati ovo načelo karaktera, odlučnosti i čvrstoće za ono što je ispravno – daju obilno svjedočanstvo o tome da je Gospodin njihov pomagač, te da su, slijedeći upute njegove Riječi i primjere vjernosti, postali jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći. Neka ovo bude blagoslovljena godina za sve vjerne u Kristu Isusu u smislu izgradnje karaktera, energije i čvrstoće za pravednost i istinu, onako kako nam Bog daje da je vidimo.

Ne zaboravimo da Gospodin traži upravo takvu klasu kako bi postala Nevjesta i sunasljednik Njegovog Sina. On ne traži one koji su po tom pitanju već savršeni, jer slabost po tom pitanju prožima cijelu ljudsku obitelj. Nitko nije savršen u ovom, kao ni u drugim pogledima, niti je itko po prirodi prikladan za Kraljevstvo. Možda će nas ohrabriti prisjećanje na to da Gospodin uzima slabe stvari svijeta i čini ih jakima. U onoj mjeri u kojoj svoje volje podlažemo Njegovoj volji, preobražavamo se obnavljanjem svojih umova. On tako djeluje u nama da, kroz obećanja Njegove Riječi, želimo i činimo Njegovu dobru volju za

uspostavljanjem jakih, odlučnih karaktera. To je ono na što nas potiče da gledamo, kao što je predstavljeno u Isusu, dok s ustrajnošću nastojimo trčati utrku koja je pred nama, uzdajući se u Njega koji nas je otkupio, pozvao nas i obećao biti naš uvijek prisutan pomagač u svako vrijeme potrebe.

ĐAKON STJEPAN, KRŠĆANSKI MUČENIK

– Djela apostolska 6:7-15 – 23. veljače. –

„Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali ne mogu ubiti dušu."

Stjepan se može smatrati drugim kršćanskim mučenikom – jer naš je Gospodin Isus bio prvi. Moramo početi s prvim retkom našeg poglavlja kako bismo pratili povijest ovog vrijednog vojnika križa. U Crkvi je nastala hitna situacija koja je zahtijevala snagu sedmorice đakona za brigu o raznim svjetovnim stvarima, a Stjepan je bio jedan od te sedmorice, koje je izabrala zajednica, a ne apostoli, kao ljude poštenog ugleda, mudre i pune svetog duha. Ovaj nam događaj sugerira labavu strukturu organizacije rane Crkve. Nije imala čvrsta pravila i zakone, osim onoga da je Gospodin, Otkupitelj, bio Glava Crkve i da nitko nije mogao biti priznat kao član osim ako Ga nije priznao kao svog Spasitelja i Gospodina te Mu se posvetio, primajući Njegov duh, i priznao Njegove posebno izabrane apostole – kao Njegov izbor i odabir svetog duha – za ovlaštene učitelje Crkve. Osim toga, potrebe svakog slučaja činile su se vodiljom. Ipak, možemo sigurno pretpostaviti da je u svim aranžmanima u Crkvi, kao i u učenjima apostola, vodio sveti duh – za dobrobit onih koji kroz cijelo doba vjeruju u Gospodina putem njihove riječi.

U prethodnoj smo lekciji vidjeli da je u Crkvi rano uspostavljena mjera komunizma [zajedništva dobara], ali događaji ove lekcije jasno impliciraju da je to bila samo ograničena, a ne potpuna podjela imovine. Očito je namjera rane Crkve bila osigurati za siromašne među njima koji nisu imali sredstava za život. Istaknute među onima za koje se osiguravalo, ako ne i jedine, bile su udovice bez prihoda. Takve su u to vrijeme morale biti relativno bespomoćne i ovisne o milostinji, budući da je bilo tako malo prilika za zaradu, posebno među ženama.

Ne smijemo pretpostaviti da je bilo namjerne pristranosti ili da se grčke udovice zanemarivalo više nego hebrejske. Očito je to bilo nenamjerno, a možda je proizašlo iz činjenice da su apostoli, rođeni u domovini, oštrije osjećali potrebe domaćih udovica nego onih rođenih u inozemstvu. Sve su to bile Židovke, naravno, bilo da su rođene u Palestini ili u Grčkoj. Do tada evanđelje nije bilo poslano drugima, poganima. Nema sumnje da je postojao neki opravdan razlog za prigovor. U svakom slučaju, apostoli su pokazali svoju iskrenost u vezi s tim tako što su odmah poduzeli mjere za ispravljanje poteškoće. U tome je pouka za sav Gospodinov narod: ako se pojave poteškoće temeljene na svjetovnim pitanjima, koje bi mogle izazvati „korijen gorčine" ili uzrokovati raskol u Crkvi, ispravan bi postupak bio prebaciti odgovornost na cijelu zajednicu – zatražiti izbor nekih članova koji bi mogli bolje obratiti pažnju na to pitanje i osigurati da svi budu pravedno tretirani. Ne smijemo zaboraviti da je Gospodin jasno pokazao kako je Crkva kao cjelina pod Njegovim nadzorom i Njegovom skrbi, i da je stoga ispravno da opće poslove Crkve vodi zajednica, a ne jedan čovjek, niti svećenička klasa.

Nema sumnje da su neki od onih izabranih za služenje stolovima – prikupljanje novca i distribuciju hrane – bili predstavnici grčke braće koji su, poznavajući posebnosti grčkih običaja, mogli bolje brinuti o dobrobiti grčkih udovica. Ovdje se upoznajemo sa Stjepanom, jednim od sedam izabranih đakona. Riječ „đakon" znači trkač, pomoćnik, sluga. „Starješine" Crkve birane su više prema njihovom kršćanskom karakteru i sposobnosti poučavanja, dok su đakoni birani prema kršćanskom karakteru i sposobnosti u poslovnim stvarima. U oba slučaja, međutim, kršćanski karakter, svetost duha i mudrost bili su primarni kriteriji. Tako je i s Gospodinovim narodom danas: oni koji su izabrani za bilo koji dio službe trebali bi prije svega biti prepoznati kao najbolji i najmudriji među njima – posjedovanje svetog, krotkog i mirnog duha velike je vrijednosti i to se pažljivo uzima u obzir – a zatim dolaze prirodne sposobnosti.

U slučaju Stjepana vidimo ilustraciju Gospodinovih metoda napredovanja Njegovog naroda korak po korak u Njegovoj službi: (1) Bio je počašćen znanjem istine: vjeran u njenom prihvaćanju i revan prema Gospodinu, ubrzo je pokazao te kvalitete; pod vodstvom svetog duha izabran je za đakona. (2) Vjernost u ovoj službi, služenju stolovima, pripremila ga je za daljnje prilike, i (3) nalazimo ga kako koristi dar iscjeljivanja i izvodi znakove kao potvrdu svoje službe istini, što implicira da je zapravo dosegao položaj starješine u Crkvi, iako su apostoli koji su živjeli u Jeruzalemu možda smatrali nepotrebnim birati starješine – jer su svi bili starješine. (1. Petrova 5:1) Stjepan je bio toliko ispunjen duhom istine i predanosti njenoj službi da je imao visoku čast (4) biti prvi od braće koji je slijedio Gospodinove stope u žrtvenoj smrti. Ovdje je zasigurno bilo napredovanja u službi i njenoj časti, koje može potaknuti i energizirati sav Gospodinov narod na veće napore da služi i ugodi istom Gospodaru. Onaj koji je tako

prihvatio posvećenog Stjepana i dao mu napredak korak po korak u svojoj službi, spreman je i voljan i danas uzeti i koristiti one koji su slično posvećeni i gorući nebeskim žarom. Spreman je od takvih učiniti goruća i sjajna svjetla u Crkvi, ako su oni zauzvrat voljni trpjeti s Njim, da bi u pravo vrijeme također s Njim bili proslavljeni. – Rimljanima 8:17.

Stjepanova vjera i moć, te prilike za službu, došle su mu na isti način kao što su vjera i moć od tada dolazile Gospodinovom narodu – potpunom predanošću Gospodinu, Njegovom narodu i Njegovoj istini. „Tko se ponizi, bit će uzvišen." Da je Stjepan bio samoljubiv i ambiciozan u traženju časti među ljudima ili braćom, možemo biti sigurni da bismo o njemu malo čuli, osim ako bi, poput Ananije, njegova želja za priznanjem rezultirala time da postane primjer zlodjela. Ovo je opasnost koja prijeti svakom bratu kojeg Crkva izabere za bilo koju službu. Stoga apostolova opomena: „Ne budite mnogi od vas učitelji, braćo." Zbog toga je nužno da Crkva za svoje sluge bira samo one poniznog uma, kao i potreba za pažnjom među tim slugama da ne padnu u zamku Protivnika, pa da nakon što su propovijedali drugima, sami ne postanu odbačeni. – Jakovljeva 3:1; 1. Timoteju 3:6, 7; 1. Korinćanima 9:27.

Stjepan je propovijedajući ušao u raspravu s nekim ljudima iz svog vremena i bio im je više nego dorastao. Kao što čitamo: „Nisu mogli odoljeti mudrosti i duhu kojim je govorio." Ne smijemo pretpostaviti da je Stjepan bio najveći od svih govornika, niti da nije imao ravnopravnih među onima s kojima je raspravljao. U ovom slučaju poslovica je bila dobro primijenjena: „Trostruko je naoružan onaj koji ima pravednu stvar." Budući da je Stjepan imao istinu i pravu stranu spora, te zato što je Bog bio s njim, bio je više nego dorastao bilo kojem od svojih protivnika.

Isti Bog je još uvijek sa svojim narodom, i Gospodinova Riječ je stoga još uvijek vrijedna svakog prihvaćanja: „Dat ću vam usta i mudrost kojoj nijedan od vaših protivnika neće moći proturječiti niti joj odoljeti." (Luka 21:15) Ne vidimo li danas kako je isti princip ilustriran kada su ponizni među Gospodinovim narodom više nego dorasli svim svojim protivnicima? Istina, budući da je moćna, prevladava, iako se ne priznaje uvijek da prevladava, baš kao što to nisu priznali ni Stjepanovi neprijatelji.

Ne zagovaramo javne rasprave o istini. Vjerujemo da rasprave u pravilu donose malo dobra, jer su protivnici istine skloni voditi svoje argumente nepošteno i varljivo – skloni su težiti pobjedi, a ne istini. Međutim, danas postoje slučajevi, poput ovog Stjepanovog, u kojima su protivnici istine agresori. U takvim slučajevima oni koji imaju istinu ne trebaju se sramiti niti bojati, već trebaju vjerovati u Gospodinovo obećanje da će im dati riječi i mudrost za tu priliku. Nismo dobili izvještaj o raspravi, ali iz onoga što znamo o Stjepanovom karakteru, tako dobro ilustriranom u govoru koji je kasnije održao, ne možemo izbjeći uvjerenje da je govorio svojim protivnicima na ljubazan, velikodušan i razuman način – da nije vikao niti bjesnio, niti pokušavao bacati prašinu lažnih argumenata. Imao je istinu, koja je oštrija od dvosjeklog mača, i možemo biti sigurni da je govorio istinu „u ljubavi", prema apostolskoj zapovijedi. – Efežanima 4:15.

Stjepanovi suparnici očito su bili grčki Židovi, a Stjepan je vjerojatno također bio iz te klase. Moguće je da je Savao iz Tarza, kasnije apostol Pavao, bio među onima koji su raspravljali s njim, jer nam on sam kaže da je bio svojevrsni vođa onima koji su ga ubili. (Djela apostolska 22:20) Ne možemo a da se ne zapitamo u kojoj je mjeri mladi Savao, pravnik poučen od Gamaliela i vješt u logici, naučio neke lekcije i uhvatio neke ideje iz Stjepanovog rasuđivanja – nedovoljno, međutim, da bi promijenio tijek svoje karijere u tom trenutku.

Došlo je vrijeme da Stjepan bude pozvan pred Sinedrij kako bi vođama svog naroda održao evanđeosku propovijed čija je osnova bio Isus i uskrsnuće. Njegovi protivnici, koji ga nisu mogli pobijediti u raspravi, bili su odlučni uništiti ga. I poput drugih fanatika zavedenih praznovjerjem, ipak su bili vođeni višim načelima koja su zahtijevala da njegovo uništenje ostvare legalno – to jest, pod krinkom zakona. Jao, koliko ljudi sada, kao i tada, iako relativno plemenitog uma, uspijeva „zavarati sami sebe" misleći da neispravno postaje vrlina i da postaje ispravno, samo ako ga u bilo kojoj mjeri mogu zamotati u zakonske okvire! Gospodinov narod treba imati duh zakona, duh pravde, duh pravednosti: bez toga čak i najbolje uravnoteženi umovi mogu biti zavedeni pod pritiskom revnosti, praznovjerja ili zablude.

Doktori zakona i članovi Sinedrija (pretpostavlja se da je Savao iz Tarza bio član) nisu željeli biti izravno uključeni u optužbe, niti se činiti zainteresiranima za uništenje plemenitog čovjeka. Stoga su pribavili druge da daju svjedočanstva koja bi bila poželjna – svjedočanstva na temelju kojih bi njihovi iskrivljeni sudovi i savjesti mogli donijeti smrtnu presudu. Čudno, i ovaj drugi mučenik, poput prvog, bio je osuđen za bogohuljenje protiv Boga i Hrama, i to bez ikakve veće osnove za optužbe nego u slučaju njegovog slavnog Učitelja. Naravno, optužbe su bile iskrivljene, a ipak je u njima bilo mjere istine. Koliko bi se olakotnih okolnosti trebalo uzeti u obzir za one koji su osudili Gospodina i Stjepana na temelju takvih dokaza, možda je za nas teško prosuditi. Niti je to potrebno, jer nam prosuđivanje takvih stvari još nije dano. Samo Gospodin zna u kojoj je mjeri pristrani um bio nesposoban razaznati istinu, i u kojoj je mjeri Protivnik

uspio zaslijepiti sud, tako da svjetlo izgleda kao tama, a istina kao pogreška.

Bez sumnje, dok je Stjepan slušao optužbe protiv sebe i pratio napredovanje slučaja, mentalno je uočavao podudarnosti između tih optužbi i onih na temelju kojih je njegov Učitelj bio osuđen. Možemo biti sigurni da su takve misli prolazile kroz njegov um kada mu je lice bilo tako čudesno obasjano unutarnjom radošću, jer je zabilježeno da su svi koji su sjedili u Sinedriju „gledajući ga pozorno vidjeli njegovo lice kao lice anđela". Ali čak ni anđeosko lice nije moglo dirnuti takva srca, neka od istih onih, bez sumnje, koja su sjedila na suđenju samom Učitelju. Čini se da je Stjepanovo svjedočanstvo bilo bez ploda što se tiče njegovih slušatelja; isto bi se moglo reći i za suđenje i svjedočanstvo našeg Učitelja. Ipak, kao što je potonje donijelo plod na dan Pedesetnice i kasnije, tako je bez sumnje i Stjepanovo svjedočanstvo donijelo plod kasnije. Tko može reći da to blistavo i anđeosko lice nije bilo jedan od „ostana" protiv kojih se Savao iz Tarza borio neko vrijeme, dok ga Gospodin nije prekinuo na putu za Damask?

Tko može reći da iskustva povezana s ovim mučeništvom možda nisu bila dragocjena ne samo za Savla već i za druge? U svakom slučaju, Stjepanova dužnost, kao i naša dužnost, bila je biti vjeran u svim okolnostima i u svim uvjetima, bez obzira na to čine li se rezultati kao veliko ili malo dobro. Moramo se sjetiti da je Gospodinovo djelo u Njegovim vlastitim rukama i da je naša uloga biti vjerni Njemu i istini, u mjeri naših prilika.

Urednik bi želio, za sebe i za sve putujuće starješine, te za sve starješine Crkve posvuda i za svu braću koja govore, javno ili privatno, u ime Isusa, da Stjepanovo blistavo lice ostane urezano u našim sjećanjima. Ako bi ostalo, i ako bismo svaki put kad stanemo pred ljude – javno ili privatno, kao predstavnici našeg Gospodina – mogli tako osjetiti Njegov blagoslov i našu privilegiju kao Njegovih slugu, da to ispuni naša srca i zrači s naših lica u radosti i zahvalnosti za privilegiju služenja, tada bismo doista imali najviši stupanj blagoslova za sebe. A bez sumnje bismo donijeli i najveći stupanj blagoslova svima onima čija su srca pripremljena za istinu, kao i onima koji za nju još nisu spremni, ali su pod Gospodinovom disciplinom i vodstvom u pripremi za nju, kao što je bio Savao iz Tarza.

Naš ključni tekst vrlo je prikladan u ovom kontekstu. Dobro je da se Gospodinov narod, posebno kada dođe u teške situacije zbog svoje vjernosti istini, sjeti ovih Učiteljevih riječi. Ljudi mogu ubiti naša tijela, ili mogu govoriti zlo o njima, ili ih zlonamjerno iskoristiti na druge načine, ali izvan je njihove moći povrijediti nas kao nova stvorenja ili uništiti naše izglede u vezi s budućim životom. Taj život koji je Gospodin obećao svojim vjernima – uskrsni život – izvan je ljudske moći. To je vječni, neprocjenjivi život. Ako ga dobijemo, bez obzira na cijenu u pogledu sadašnjeg života i stanja smrtnog tijela, sklopili smo odličan posao i osvojili veliku nagradu. Svi koji to zaista cijene, vide to kao „biser velike vrijednosti" za koji su, poput Učitelja, spremni položiti sve – prodati sve što imaju, samo da bi ga dobili.

Bog je sposoban ubiti dušu – sposoban potpuno izbrisati postojanje – i zaprijetio je da će to učiniti u svim slučajevima namjernog, svjesnog grijeha, usprkos punom svjetlu i znanju. Ovo je razlog i za utjehu i za strah. Za utjehu, nasuprot lažnom ljudskom učenju da će mase provesti vječnost u jadu; a za strah – da netko od nas, nakon što je okusio božansku dobrotu i saznao za Božje milostive pripreme za one koji Mu se pokoravaju, ne bi zaostao i izgubio sve – život!

Da bismo imali ispravan put u životu, da bismo se mogli suočiti sa životnim kušnjama i poteškoćama kako nam dolaze te da bismo ih dočekali u ispravnom duhu koji Gospodin nalaže – u duhu radosti u nevolji, smatrajući takva iskustva potpunom radošću – potrebno je ukloniti svaki strah od čovjeka, koji postavlja zamku. I Gospodinova je uputa da se bojimo Jehove, a ne naših smrtnih bližnjih. Pravednici su hrabri kao lavovi, jednako kao što su blagi kao golubovi i krotki kao janjad. Ova posebna kombinacija trebala bi se naći u svakom kršćaninu, a sumnjamo da će se naći igdje drugdje.

ZANIMLJIVA PISMA

Dragi brate Russell:

Malo sam zakasnila s uplatom za fond Dobre nade, ali željela sam vam reći kako Gospodin blagoslivlja napore jednog od svoje slabe i plašljive djece. Hvalite Njegovo sveto ime, On ima tako čudesnu moć! Prije otprilike dva tjedna pastor M. E. crkve dao mi je uvjetno obećanje da će moje ime ukloniti s popisa. To me nije zadovoljilo, pa sam zatražila molitveni sastanak u našem domu na selu. Jučer je došlo pola tuceta članova crkve, uključujući pastora i njegovu suprugu, i imala sam priliku koju sam dugo željela i za koju sam se molila. Zamolila sam Boga da mi pomogne reći neke od dobrih stvari koje mi je dao da vidim i razumijem iz Biblije, koristeći Ključ koji ste vi osigurali. Hvalite Njegovo ime, pomogao mi je hrabro ih ispričati. Bila sam snažno kritizirana, ali to je učinjeno tiho. Brat U. ponovno je obećao da će moje ime ukloniti s popisa, jer sam mu rekla da mi je Gospodin dao uvjerenje da je Njegova volja da to učinim. (Otkrivenje 18:4)

Brat U. jednom mi je rekao da je čitao Svanuće prije petnaest godina i mislio da ga je spalio. Pokušao me odvratiti od čitanja takvih knjiga, rekavši da su djelo đavla. Jučer su mi on i njegova supruga rekli da imaju komplet Svanuća i da u njima ima mnogo dobrih stvari. Pitam se jesu li ih nabavili nakon mog prvog razgovora s njima.

Jedna mi je sestra ispričala o utjecaju govora koji sam održala u Epworth ligi prošle godine, kada sam bila zadužena za vođenje sastanka. Kako sam bila sretna što je tema bila Usporedba o mreži! Pokušala sam istaknuti ideju da Gospodin ne pokušava spasiti svijet u ovom, Evanđeoskom dobu, jer je njihovo vrijeme u budućnosti; Evanđeosko doba je za odabir Malog stada, Kristove Nevjeste. Tako je sestra rekla da zbog mog utjecaja nisu mogli nikoga pridobiti da se pridruži crkvi. Kako bih voljela da nije previše slijepa da razazna Gospodinovo djelo!

Jedna od prijateljica kojoj sam poslala Kulu napisala mi je pismo zahvale, navodeći da je to upravo vrsta štiva u kojem uživa. Gospodin izlijeva veliki blagoslov na naš dom, iako je moj brat jedini koji je potpuno u skladu s Istinom.

Molim se da Božji blagoslov neprestano počiva na vama, i molim vas da se molite da Njegovo djelo ovdje nastavi rasti.

Vaša u radu Gospodara,

Jessie Ganson – Nebraska.

Dragi brate:

Tako mi je drago reći vam da se dvoje ili troje u _____ počinju zanimati za spise Svanuća. Odnijela sam dvije Kule prijatelju kojem smo ih prethodno posudili. Oduševio me rekavši: „Uvijek su dobrodošle.” Zatim smo mu posudili Svanuće i rečeno nam je da je drugom prijatelju kazao da „sada ima knjigu koja mu pomaže da to sam razjasni”.

Jedna naša siromašna, stara, ali inteligentna prijateljica govorila je u prisutnosti svog župnika o onome što je pročitala u Svanuću. On je rekao: „Jesi li ih vidjela? Spali ih, spali ih!” Upozorava sve da ne budu zavedeni od nas. Nedavno je održao propovijed o paklu i oblijepio grad plakatima. Naravno, nismo išli, kao što nismo bili već mnogo mjeseci. Proučavamo svoje Biblije, Svanuća i Kule, i dobivamo više dobra nego što smo ikada mislili da ćemo dobiti u ovom životu.

Uživamo u Kulama, i kada su pročitane, brojimo dane do dolaska sljedeće. A kako tek čeznemo za sljedećim sveskom Svanuća, ne mogu vam ni opisati. Ne možemo zadržati svjetlo za sebe, već osjećamo da ga moramo pokušati podijeliti s drugima.

Vjerno vaša,

Gđa. S. J. – Cumberland.

Dragi prijatelji:

Ljubaznošću neke braće ovdje dobio sam Milenijsko svanuće, sveske I. i II., i nemam riječi kojima bih izrazio radost i utjehu koju mi je pružio Božanski plan vjekova, otkrivajući obilnije neizrecivu ljubaznost našeg Nebeskog Oca. Već deset godina sam zaređeni svećenik baptističke crkve, nastojeći prosvijetliti ljude i utješiti svete. Zapravo, proveo sam svoje vrijeme i život u tom radu, a tek sam sada shvatio da je mnogo toga što sam smatrao pravovremenom hranom i što sam im davao, bilo samo ljuske tradicije. Zamislite, dakle, ohrabrenje, radost i utjehu otkako je veo tame uklonjen, i počinjem razumijevati učenje Riječi o Obnovi, itd.

Neki od mojih prijatelja su zabrinuti; misle da je takvo izlaganje Svetog pisma vrlo opasno, i želim biti potpuno spreman suočiti se s njihovim prigovorima.

Vaš u velikoj ljubavi,

L. B. Pounds – Alabama.

Dragi brate Russell:

Hoćete li mi ljubazno dati neke upute kako da odgovorim „svijetu” kada me pitaju o mojoj Crkvi? Ljudi koji me poznaju pitaju zašto ne idem u crkvu. Kažem im da ne pripadam nijednom ljudskom sustavu; da je Gospodin Isus moj Učitelj, a Biblija moja Crkva; da me Krist Isus oslobodio, da pripadam Njemu i da mi je vršenje Njegove volje važnije od svakodnevnog kruha.

Na to Crkvenost odgovara: „I mi pripadamo Njemu; okupljamo se zajedno kako bismo pokazali svijetu da Ga volimo služiti, a vi ne.” Mogu samo odgovoriti da je moje povjerenje u Njega; da znam da me vodi, i da sve dok hodam u svjetlu koje mi je dao, nikada neću biti sama niti ću pasti; i da sam po Božjoj milosti pozvana biti svjedok činjenice Njegove prisutnosti sada u ovom bolesnom starom svijetu. Blagoslovljeno bilo Njegovo sveto ime! Ne mogu reći da pripadam vašoj crkvi, jer čak ne znam ni kako se vaša crkva zove. Osim toga, ne znam priznajete li me kao sestru. Ne mogu reći da sam drugi adventist, jer ne znam ništa o njima, osim da očekuju da će Krist doći u bilo kojem trenutku s čujnim „povikom” i vidljivom „velikom slavom”, što ne vjerujem da je ispravno gledište.

Pronašla sam ovdje samo četiri osobe koje znaju nešto o vašim publikacijama, a i oni imaju samo nejasnu ideju o svrsi vašeg učenja. Jedna mi je žena rekla kako je obaviještena da Milenijsko svanuće i Ingersoll podučavaju paralelne linije (Oh!), i njezin joj je pastor rekao da nema ništa s tim jer je to „opasna knjiga”. Pa, poslala sam je kući sa Svanućem (Svez. II.) i pregršt Kula. Pročitat će ih i dobiti blagoslov, jer ima „uši da čuje”. Druga osoba, muškarac koji ima komplet Svanuća, kaže da ih je kupio samo da

pomogne kolporteru, da je on dobar (?) baptist i da si ne može priuštiti čitanje Svanuća, jer ne želi da ga zovu ludim. Treća osoba, žena, podigla je ruke i povikala: „Oh, moj Bože! Ja sam baptist! Baptist od tjemena glave do tabana nogu!" Dodavši: „Pretpostavljam da čekate da čujete zvuk trube." Rekla sam joj da truba sada zvuči i da sam budna i svjesna svake note koju daje.

Gledala me kao da misli da sam izgubila razum, i na kraju je rekla da će pročitati Kulu kako bi mi udovoljila, ali što se tiče Svanuća, to je bilo „previše za nju" (što je doslovna istina). Dala sam joj nekoliko Kula i otišla. Nekoliko dana kasnije njezin je otac (propovjednik) došao u posjet, a Kule su bile zapakirane i vraćene meni. Žudim takvima ukazati na Jeremiju 25:35, 36.

Što se tiče mog iskustva s „Babilonom" u cjelini – smiju mi se i gledaju me kao neku vrstu bezopasnog luđaka. Moji stari prijatelji, koji me godinama poznaju kao pobožnu crkvenu ženu, stvarno su zabrinuti za moje mentalno zdravlje i duhovno stanje, jer ne pohađam crkvene službe niti sudjelujem u njihovim društvenim događanjima, sajmovima, itd. A kada sam odbila imati bilo kakve veze s „Društvom za pomoć ženama", dostigla sam vrhunac, i sada sam opasna osoba za poznanstvo.

Slava Bogu Ocu, radujem se i „izuzetno sam sretna" što sam smatrana dostojnom trpjeti i najmanje za Njegovo ime. Znam da stječem znanje i osjećam da rastem u milosti, prema Njegovoj dobroj volji. Imam vjeru i, hvala Bogu, imam svjedočanstvo duha, po kojem se svakodnevno vježbam činiti Njegovu svetu volju s radošću i zahvalnošću.

Hoćete li oprostiti ovo dugo pismo? Nema ljudskog bića naše vjere u blizini s kojim bih mogla komunicirati. U tom pogledu sam potpuno sama. Osjećam da će vaše veliko, ljubazno srce odgovoriti na moj poziv za uputama i riječima ohrabrenja.

Neka Njegov mir, milost i ljubav uvijek počivaju na vama i vašima. Molite za mene.

Vaša u vjeri,

B. L. PALING – Alabama.

[Odgovoreno pismom i tiskanim materijalom – Urednik.]

